

MIRT KĀ GRAUDAM

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Fil 2:5–9; Rm 12:1, 2; 1Sam 2:12–3:18; 1Sam 13:1–14; Cah 4:1–14.

ATMIŅAS PANTS:

“Patiesi, patiesi Es jums saku: ja kviešu grauds nekrīt zemē un nemirst, viņš paliek viens; bet, ja viņš mirst, viņš nes daudz augļu” (Jņ 12:24)

Jēzus līdzība par kvieša grauda miršanu ir pārsteidzoša līdzība par pakļaušanos Dieva gribai. Vispirms ir krišana. Grauds, kas izkrīt no kviešu stiebra, nekontrolē, kur un kā viņš nokrīt zemē. Tam nav kontroles pār zemi, kas ir apkārt un pēc tam to pārņem. Otrkārt, vajadzīgs gaidīšanas laiks. Kviešu graudam guļot zemē, tas nezina, kas gaida nākotnē, jo tas ir tikai kviešu grauds.

Treškārt, notiek miršana. Grauds nevar kļūt par kviešu stiebru, ja tas neatstāj savu drošo, ērto grauda stāvokli. Tam ir “jāmirst”; tas ir, mums jāatstāj tas, kas mēs līdz šim bijām, lai varētu tikt pārveidoti no sēklas par augļus nesošu augu.

NEDĒĻAS KOPSKATS:

Ja mēs zinām, ka Dieva griba mums ir vislabākais, kāpēc mums ir tik grūti to pieņemt? Kādu pakļaušanās piemēru Kristus mums ir atstājis? Kā jums šķiet, kā līdzību par kviešu graudu varētu attiecināt uz jūsu personīgo dzīvi?

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 17. septembrī.

Pakļaušanās kalpošanai

Izlasi Fil 2:5–9. Kāda svarīga vēsts ir ietverta mums šajos pantos? _____

Mūsdienu kultūra mudina mūs pieprasīt un aizstāvēt savas tiesības. Tas viss ir labi, un bieži tam tā arī vajadzētu būt. Bet Dieva griba var aicināt mūs labprātīgi atteikties no savām tiesībām, lai kalpotu Tēvam tādā veidā, kas atstās mūžīgu ietekmi uz Dieva valstību, kā to darīja Jēzus. Padošanās process var būt grūts un neērts, radot pārbaudījumam līdzīgus apstākļus.

Lūk, kā to paveica Jēzus (Fil 2:5–8). Šie panti apraksta trīs soļus, kas Jēzum bija jāšper, lai nodotu Sevi Tēva gribai. Sāpumā Pāvils mums atgādina: “Savā starpā turiet tādu pat prātu, kāds ir arī Kristū Jēzū.” (Fil 2:5)

Lai varētu mūs izglābt, Jēzus atstāja Savu vienlīdzību ar Tēvu un atnāca uz šo zemi cilvēka veidā līdz ar visiem ar to saistītajiem ierobežojumiem (Fil 2:6, 7).

Jēzus nenāca kā varens un godības pilns cilvēks, bet kā citu cilvēku kalps (Fil 2:7).

Kā cilvēku kalps Jēzus nedzīvoja mierīgu un ilgu dzīvi, bet kļuva “paklausīgs līdz nāvei”. Bet viņš pat nemira cēlā un godības pilnā veidā. Nē, Viņš bija “paklausīgs līdz nāvei, līdz pat krusta nāvei!” (Fil 2:8).

Kādās dzīves jomās šis Jēzus piemērs var būt par modeli mums? Ja tiesības un vienlīdzība ir labas un tās ir jāšargā, kā jūs varētu izskaidrot loģiku, kāpēc reizēm kaut kādā ziņā ir vajadzība padoties? Tad izlasi Fil 2:9. Kādos veidos šis pants palīdz mums saprast loģiku, kāpēc padoties Tēva gribai? _____

Lūdz pēc gudrības no Svētā Gara, jautājot: “Kādas manas tiesības šobrīd drīzāk ir barjera, lai pakļautos Jēzus gribai, kalpojot savai ģimenei, draudzei un apkārtnējiem? Cik lielā mērā esmu labprātīgs panest diskomfortu, lai kalpotu citiem efektīvāk?” _____

Miršana ir pirms Dieva gribas iepazīšanas

Daudzi kristieši nopietni cenšas izziņāt Dieva gribu viņu dzīvei un spriež apmēram tā: "Ja vien es varētu uzzināt Dieva gribu savā dzīvē, es upurētu Viņam visu." Bet pat pēc tam, kad mēs esam Dievam to apsolījuši, mēs vēl joprojām varam būt samulsuši par to, kāda ir Viņa griba. Šī mulsuma iemeslu varam rast Rm 12:1, 2. Pāvils apraksta, kā mēs varam noskaidrot Dieva gribu, un viņš izsaka svarīgu domu: ja jūs gribat zināt, kāda ir Dieva griba, jums vispirms ir jāupurē!

Izlasī Rm 12:1, 2. Pāvils raksta, ka mēs spēsim "pareizi saprast, kas ir Dieva griba" (Rm 12:2), kad:

- 1) mēs patiesi izpratīsim "Dieva žēlastību" mūsu dzīvē (Rm 12:1),
- 2) mēs pienesīsim sevi kā dzīvu upuri Dievam (Rm 12:1),
- 3) mūsu prāts tiks atjaunots (Rm 12:2).

Tikai atjaunots prāts var patiesi saprast Dieva gribu. Bet šī atjaunošanās vispirms ir atkarīga no mūsu nomiršanas sev. Nepietika, ka Kristus vienkārši cieta mūsu vietā – Viņam bija jāmirst.

*Lūdziet Svēto Garu parādīt jums tās dzīves jomas, kurās jūs neesat pilnībā "nomiruši".
Ko Svētais Gars vēlas, lai tu atstātu, lai tu varētu kļūt par "dzīvu upuri" Dievam? ___*

Ja kāda mūsu dzīves joma nav pilnībā nomirusi sev, Dievs pieļauj pārbaudījumu ugunis, lai mēs sāktu tām pievērst uzmanību. Tomēr mūsu ciešanas palīdz mums ne tikai stāties pretī mūsu grēkam – tās arī dod mums ieskatu tajā, kā Jēzus atdeva Sevi mūsu labā. Elizabete Eliota raksta: "Mūsu sirds dziļāko ilgu pakļaušana, iespējams, ir tik tuva, cik tuva ir mūsu izpratne par krustu. [...] Mūsu pašu krustā sišanas pieredze, kaut arī neizmērojami mazāka nekā mūsu Glābēja pieredze, vienalga sagatavo mūs sākt iepazīt Viņu, esot Viņa ciešanu sadraudzībā. Viņš uz šo sadraudzību katru no mums aicina savā ciešanu veidā." (Elisabeth Elliot "Quest for Love" (Grand Rapids, MI: Fleming H. Revell, 1996), p. 182.)

Lasiet un lūdziet par Rm 12:1, 2. Padomājiet par to, ko jums vajadzētu atstāt, lai kļūtu par upuri. Kā tas palīdz jums saprast ciešanas, ko Jēzus jūsu labā piedzīvoja pie krusta? Kā šī atziņa var palīdzēt ieiet sadraudzībā ar Jēzu un Viņa ciešanām? _____

Labprātība klausīties

**“Tad Tas Kungs nāca, nostājās un sauca kā iepriekšējās reizēs: ‘Samuēl! Samuēl!’
Un Samuēls sacīja: ‘Runā, jo Tavs kalps klausās’” (1Sam 3:10)**

Vai jūs esat kādreiz dzirdējuši kluso Svētā Gara balsi, bet to ignorējuši? Līdz ar to viss ir gājis greizi, un jūs vēlāk pie sevis nodomājāt: “Ak, nē, kāpēc es neklausījos?”

Vispirms Samuēls stāsta par kādu vecu vīru un diviem viņa samaitātajiem dēliem, kas neklausījās Kungā, un par kādu mazu puisīti, kas klausījās. Lai gan no Dieva nāca spēcīgi brīdinājumi, tie, kam bija jāmaina sava rīcība, to nedarīja.

Izlasī viņu stāstu 1Sam 2:12–3:18. Kāds pretstats šeit ir atklāts starp tiem, kas ieklausās Dievā, un tiem, kas neklausās? _____

Ēļa dēliem bija citas lietas prātā, nevis Dievs. Un pat tad, kad Ēlis, noklausījies, ko Dievs grib, runāja ar saviem dēliem, šķiet, ka viņš neko citu nedarīja, lai risinātu šo problēmu. Un viņa dēli acīmredzot nebija gatavi nodot visas savas dzīves sfēras Dieva gribai. Kāds pretstats jaunajam Samuēlam!

Sludinātājs Čārlzs Stenlijs (Charles Stanley) apraksta, cik būtiski ir izkopt atvērtību Dieva balsij jautājumā, ko viņš sauc par “pāriešanu neitrālā stāvoklī”. Viņš saka: “Svētais Gars .. nerunā vienkārši tāpēc, lai nodotu informāciju. Viņš runā, lai saņemtu reakciju. Un Viņš zina, kad mūsu dienas gaitām ir veltīta tik liela daļa uzmanības, ka ierosināt kaut ko pretēju būtu laika izšķērdēšana. Šādā gadījumā Viņš bieži paliek kluss. Viņš gaida, kad mēs būsim pietiekami neitrāli, lai dzirdētu un paklausītu.” (Charles Stanley “The Wonderful Spirit-Filled Life” (Nashville, TN: Thomas Nelson Publishers, 1992), pp. 179, 180.)

Kā jūs domājat, ko Stenlijs domā ar kļūšanu “pietiekami neitrāliem”? Domājot par atvērtību Dievam, kas bieži vien neļauj tev kļūt “pietiekami neitrālam, lai dzirdētu un beigās paklausītu”? Kas tev ir vajadzīgs dzīvē, lai izkoptu atvērtību Dieva balsij un izlēmību būt paklausīgam Viņa vadībai? _____

Pašpaļāvība

Kad Ieva grēkoja Ēdenes dārzā, tas nebija vienkārši tāpēc, ka viņa apšaubīja Dieva vārdu. Problēmas pamatā bija viņas uzskats, ka viņai ir pietiekami daudz gudrības, lai pati izlemtu, kas ir labi un pareizi. Viņa uzticējās pati savam spriedumam. Ja mēs paļaujamies paši uz savu spriedumu, nevis uzticamies Dieva Vārdam, mēs atveram sevi visu veidu problēmām.

Saula stāsts apraksta pašpaļāvības soļus un traģēdiju, kas tik ātri sekoja. Samuēls svaidīja Saulu kā Dieva ķēniņu (1Sam 10:1). Tad viņš deva Saulam īpašus norādījumus (1Sam 10:8), bet Sauls neklausīja.

Izlasi nākamo daļu stāstā, kas aprakstīts 1Sam 13:1–14. Ko Sauls darīja, kas noveda viņu līdz kritienam? _____

Ir trīs soļi, kas vadīja Saulu lejup pa pašpaļāvību ceļu – drīz pēc tam, kad viņš bija kļuvis par ķēniņu. Problēma ir tāda, ka neviens no soļiem nebija slikts pats par sevi. Tomēr tajos bija traģēdijas potenciāls, jo tie katrs bija neatkarīgi no Dieva. Ievērojiet secību, kā notika Saula krišana.

1. Sauls teica: “Es redzēju” – savu ļaunību aizklāšanu un Samuēla klāt neesamību (1Sam 13:11). Sauls atradās zem spiediena, un viņš pats ar savām acīm novērtēja, kas notiek.

2. Sauls pārgāja no “es redzēju” uz “es teicu” – ka filistieši viņus uzvarēs (1Sam 13:12). Tas, ko viņš redzēja ar savām acīm, veidoja to, ko viņš teica vai domāja par situāciju.

3. Sauls pārgāja no “es teicu” uz “es iedrošinājos” – nest dedzināmo upuri (1Sam 13:12). Tas, ko Sauls tagad domāja, veidoja viņa jūtas.

Mēs visi esam to darījuši – paļāvušies paši uz savu cilvēcisko redzējumu, kas liek mums paļauties pašiem uz savu cilvēcisko domāšanu, kas savukārt liek paļauties uz savām cilvēciskajām jūtām. Rezultātā mēs rīkojamies saskaņā ar šīm jūtām.

Kā tu domā, kāpēc Saulam bija tik viegli sekot savam spriedumam, pat ja viņa ausīs joprojām skanēja skaidri Dieva norādījumi? Ja mēs zinām, ka esam tik trausli un mums ir tik nepilnīgas zināšanas, kāpēc mēs joprojām cenšamies paļauties paši uz sevi? Ko mēs varam darīt, lai mācītos uzticēties vairāk Kunga pavēlēm, nevis paši sev? _____

Aizvietotāji

Kā mēs vakar redzējām, pakļaušanās Dieva gribai var tikt mazināta, paļaujoties uz saviem spēkiem. Ir arī iespējams paļauties uz citiem Dieva aizvietotājiem. Reizēm, kad cilvēki jūtas nospiesti, viņi dodas iepirkties, lai sevi iepriecinātu. Ja kāds jūtas nenovērtēts, viņš dzenas pēc slavas. Ja kādam rodas grūtības ar dzīvesbiedru, viņš meklē citu, kas sniegs viņam intimitāti un iedvesmu.

Daudzas lietas, ko mēs izmantojam, var atvieglot spiedienu, bet tās obligāti neatrisina problēmu un arī nemāca mums, kā nākamreiz labāk tikt galā ar situāciju. To var paveikt tikai pārdabiska palīdzība no Dieva. Problēma ir, ka daudzas reizes mēs esam drīzāk atkarīgi no Dieva aizvietotājiem nekā no paša Dieva.

Lūk, trīs aizvietotāji, ko cilvēki izmanto Dieva vietā:

1. Cilvēka loģika vai pagātnes pieredze, kad mums ir vajadzīga svaiga dievišķa atklāsme.
2. Bloķējošas mūsu prāta problēmas, kad mums ir vajadzīgi dievišķi risinājumi.
3. Bēgšana no realitātes un izvairīšanās no Dieva, kad mums ir vajadzīga satikšanās ar Dievu, lai iegūtu dievišķu spēku.

Caharija palīdz mums pievērsties tam, kas ir patiešām svarīgi, kad mēs tiekam kārdināti izmantot aizvietotājus. Pēc daudziem gadiem trimdnieki beidzot atgriezās no Bābeles un nekavējoties sāka atjaunot tempļi. Bet viņi piedzīvoja neticami lielu pretestību (ar kontekstu varat iepazīties Ezras 4.–6. nod.). Tāpēc Caharija nāca ar savu iedrošinājuma vēsti pie darbu vadītāja Zerubābela.

Izlasi šo vēsti Cah 4. nod. Ko Dievs pasaka Cah 4:6? Kā būvniecības projekta pabeigšana var būt saistīta ar Svētā Gara ietekmi? Ko tas mums māca par Svētā Gara saistību ar praktiskām lietām, mūsu ikdienu? _____

Dievs nepasargāja no pretestības tempļa būvniecībā, ne arī aiztaupīja Zerubābelam stresu, risinot šo jautājumu. Un Dievs mūs vienmēr nepasargās no pretestības. Bet, kad nāk pretestība, Dievs var izmantot to kā pārbaudījumu, lai mācītu mūs būt atkarīgiem no Viņa.

Kāda ir tava pirmā reakcija, kad tuvojas spriedzes pilna situācija? Ēdiens? Televīzija? Lūgšana? Pakļaušanās Dievam? Ko tava atbilde liecina par tevi un par lietām, kas tev ir vajadzīgas, lai mācītos vai mainītos? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Sentēvi un pravieši” nodaļu “Ēlis un viņa dēli” 575.–580. lpp. un “Saula pārdrošība” 616.–626. lpp.)

Pakļaušanās Dieva gribai notiek, kad mēs nomirstam savām ilgām un ambīcijām. Tas atver ceļu patiesai kalpošanai citiem. Mēs nevaram dzīvot Dievam, nekļūstot par upuri un nedzīvojot pastāvīgā atvērtībā Dieva balsij. Lai mēs patiesi pakļautu savu gribu Tēva gribai, mums ir jāatzīst briesmas pašauties uz sevi un uz Dieva Vārda un spēka aizvietotājiem. Tā kā pakļaušanās Dieva gribai ir Kristum līdzīgas dzīves centrā, Dievs var ļaut pārbaudījumiem mācīt mums atkarību no Viņa.

“Ēļa nevērība ir skaidri atklāta katram tēvam un mātei šajā zemē. Viņa nesvētotās pieķeršanās dēļ vai arī tāpēc, ka viņš negribēja darīt nepatīkamu pienākumu, viņš plāva netaisnības augļus savos samaitātajos dēlos. Gan vecāks, kurš pieļāva ļaunumu, gan bērni, kas to praktizēja, bija vainīgi Dieva priekšā, un Viņš nepieņems nekādu upuri vai ziedojumu par viņu pārkāpumu.” (Elena Vaita “Bērna vadonis” 276. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Grupā pārrunājiet apbrīnojamo Dieva Dēla žēlastību, nākot uz zemi kā cilvēkam, lai mirtu par mūsu grēkiem. Ko tas stāsta katram no mums par to, ko nozīmē pašuzupurēšanās un pašaiizliedzība citu labā? Lai gan mēs noteikti nevaram paveikt neko līdzīgu tam, ko paveica Jēzus, šeit mēs redzam principu, ko mums vajadzētu vienmēr turēt savā priekšā. Kā mēs savā darbības laukā varam censties parādīt līdzīgu pakļaušanos un pašuzupurēšanos, kādu Jēzus parādīja pie krusta?

2. Daudziem cilvēkiem pakļaušanās Dievam, nezinot, kas notiks tālāk, var šķist pārāk satraucoša. Kādu padomu jūs dotu cilvēkiem, kas pašaujas drīzāk uz sevi, nevis Dievu? Ko jūs teiktu, lai palīdzētu viņiem atbrīvoties no bailēm nezināt vai nebūt spējīgiem kontrolēt nākotni?

3. Grupā pavadiet kādu laiku, lūdzot par cilvēkiem, kuriem, kā jūs zināt, ir grūtības pakļauties Dieva gribai, lai viņi varētu ieraudzīt, ka uzticēšanās Dieva gribai ir vienīgais ceļš uz ilgstošu mieru. Vienlaikus ko praktisku jūs varat darīt, lai palīdzētu viņiem ieraudzīt, ka viņi var padoties Dievam un ka Viņa ceļš ir vislabākais? Citiem vārdiem, kā Dievs var izmantot tevi, lai palīdzētu citiem iepazīt Viņa mīlestību un labprātību rūpēties un gādāt?